

SEX=БАЛЯСЫ

НОГІ Ў РУКІ

Калі не можаш нешта адолець, яго трэба ўзначаліць. Усе ж, мабыць, чулі гэтую фразу? Яе можна перакласці на больш зразумелую мову і як «перахапіць ініцыятыву», і як «змагацца падобным супраць падобнага». («Памяняла мужчыну. І зноў — разумніца, прыгажуня і класна гатую».) Я да таго, што апошнім часам менавіта гэты пасыл становіцца асноўным у рознага кшталту флэшмобах. Не, трэнд у сацыяльных сетках узнік не ўчора, ён проста пакрысе трансфармаваўся, як і ўсё наша жыццё. («— Дзяўчына, а ў такой прыгажуні, як вы, хлосце ёсць? — А табе навошта? Мужыка ў мяне адбіць хочаш?») Прыгадайце, колькі вы бачылі ў інтэрнэце пародый? Калі простыя грамадзяне пры дапамозе падручных сродкаў з гумарам капіравалі вобразы «зорак» — іх адзенне, макіяж, прычоскі, манерныя позы. Ці нават самі артысты аналагічным чынам жартавалі над калегамі па «цэху». Але калі дагэтуль у такіх пародыях было больш смешнага, дык цяпер стала пераважаць сацыяльнае. Лідзіруе з задумамі, вядома ж, прыгожы пол. («Жаночая логіка — гэта цвёрдая ўпэўненасць у тым, што люблю аб'ектыўную рэальнасць можна пераадолець жаданнем».) Чым яны здзіўляюць і да чаго спрабуюць прыцягнуць увагу?

Ну вось з самага апошняга. У «Інстаграме» дзяўчаты масава шырока расставілі ногі. Не, не падмайце нічога такога, хто не ў курсе. Гэта ўсяго толькі флэшмоб — вуменспрэдынг — скіраваны, як няцяжка здагадацца, супраць такой з'явы, як менспрэдынг. Назва паходзіць ад англійскіх слоў «мужчына» і «раскідваць». («Як сябе забавіць? Лёгка! Падыдзіце да незнаёмага мужчыны са словамі: «Што, думаў, я цябе не знайду?») У многіх краінах свету адзначаюць манеру дужага полу сядзець у транспарце, шырока расставіўшы ногі. Што, вядома, стварае нязручнасці для іншых пасажыраў. З гэтым спрабуюць змагацца рознымі спосабамі. У Нью-Ёрку, напрыклад, можна атрымаць за такія паводзіны штраф — былі выпадкі, калі паліцэйскія сапраўды арыштоўвалі мужчын за шырока расставленыя ногі. У мадрыдскім метро з'явіліся спецыяльныя забараняючыя знакі кшталту тых, што нельга есці ў вагоне марожанае, курыць і г. д. Толькі ў нашым выпадку — не раскідваць ногі па баках. Падобная сацыяльная рэклама з'явілася і ў многіх іншых гарадах свету. А дзяўчаты яе на свой капыл падхалілі. («Людзі прыходзяць і сыходзяць. Уся справа ў нагах».) Праўда, ёсць і версія, што такім чынам прадстаўніцы прыгожага полу проста дэманструюць сваю сексуальнасць. («— Дзяўчаты, я пахудзела на два памеры! — Якая ж ты малайчынка, мярзотніца».) Яны пачалі сотнямі выкладваць здымкі, на якіх прымаюць характэрную для многіх мужчын позу, падмацоўваючы яе валявымі выразамі твару для брутальнасці. З іншага боку, многія з прадстаўніц прыгожага полу не падтрымалі сваіх каляжанак, маўляў, справа ў звычайнай анатоміі. («Я не асуджаю дзяўчат з няголенымі нагамі. Я твар галіць лянуюся, а тут цэлая нага... Нават дзве!») Дарэчы, мужчыны менавіта гэтым і тлумачаць становішча ў прасторы сваіх канечнасцяў. Праціўнікі парыруюць — элементарную культуру ніхто не адмяняў, маўляў, любы мужчына можа сядзець у транспарце так, каб не дастаўляць дыскамфорту іншым пасажырам.

Пасыл тут зноў жа просты — даць на гэты раз па руках нягоднікам, якія іх распускаяюць.

З апошнім цяжка не пагадзіцца, таму, на мой погляд, у нашым метро праблему можна вырашыць

даволі простым спосабам. Тымі ж спецыяльнымі знакамі на асобных месцах для сядзення. Толькі на забараняючымі, а дазваляючымі. На жоўтым фоне — як для інвалідаў — надпіс кшталту «Для тых, каму муляе». Усе такія ўнікумы не тое што сядзець правільна будучы, увогуле стоячы паедуць, гарантую. («— Сямён, вы, выпадкова, не шахцёр? — Не, я не выпадкова, я прынціпова не шахцёр».) Жартую, вядома, хаця, як той казаў, у кожным жарце ёсць доля праўды.

Магчыма, яна ёсць і ў аўтаркі чарговага флэшмоба — студэнткі з Санкт-Пецярбурга. Будучы юрыст зняла ролік, у якім дзяўчына павольна задзірае спадніцу, знаходзячыся па чарзе на розных станцыях метраполітэна. Герайна робіць гэта ў той момант, калі з вагонаў выходзіць паток пасажыраў. («— Мілая, ты ўся такая паветраная... — Што, як пірожнае безе? — Не, як трывога!») Кадрам папярэднічае запіс: «Гэтае відэа прысвечана ўсім аматарам падглядаць пад спадніцы. Ад імя ўсіх дзяўчат, якія сталі вашымі ахвярамі. Наце, глядзіце! І да нас не набліжайцеся!» Пасыл тут зноў жа просты — даць на гэты раз па руках нягоднікам, якія іх распускаяюць. З'ява падглядання называецца апскёртынгам. Вычварэнцы здымаюць усё на тэлефоны і выкладваюць у сеціва. Але...

Варта заўважыць, што такія «забаўкі» сапраўды мелі месца — калі толькі з'явіліся тэлефоны з камерамі. Зараз гэта, прабачце, дробязь у параўнанні з цяперашнімі «ўпіскамі». Але аўтарка назвала з'яву маштабнай і заклікала прызнаць яе злачынствам супраць асобы. («Лягчы за ўсё зносіць крывіды, калі кіруеш бульдозерам».) Што, у сваю чаргу, выклікала неўразуменне ў карыстальнікаў, якія папракнулі студэнтку ў жаданні атрымаць лёгкую славу, бо ролік з'явіўся адразу пасля галівудскага сексуальнага скандалу. Выпадкова ці не, але аўтарка вельмі хутка ўзялася за справу... Як той казаў — ногі ў рукі?... («Пакуль дзяўчаты не пачнуць прыводзіць мяне ў бар, каб напіць за свой кош і потым развесці мяне на секс у сябе дома, пры гэтым робячы пастаянныя кампліменты маім нагам, ні аб якой роўнасці палюў не можа быць і гаворкі».)

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«Ніколі не забуду эмоцыі ад «Еўрабачання»

(Заканчэнне.

Пачатак

на 1-й стар. «ЧЗ».)

— Ці памятаеш тыя эмоцыі, якія адчувала падчас конкурсу?

— Калі ехала, спецыяльна праграмавала сябе, нават пісала ў нататніку: «Я павіна ўвайсці ў тройку найлепшых». І ўвайшла ў гэтую тройку, але ніколі не забуду свае эмоцыі. Калі называлі балы, доўга была першай, потым стала другой, потым зноў першай. Я была блізка да перамогі, але ў выніку заняла трэцяе месца. І ніколі не змагу забыць тыя перажыванні.

— Калі б прапанавалі, паехала б зараз на дарослае «Еўрабачанне»?

— Зноў жа, калі будзе якасны матэрыял і добрая каманда. Трэба разумець, што дзіцячы конкурс і дарослы — абсалютна розныя. У першым выпадку адразу відаць дзіця і яго талент. На дарослым «Еўрабачанні» больш важна, як ты будзеш здзіўляць публіку. Гэта шоу. Напэўна, формула поспеху прыкладна такая: яркі вобраз, эмоцыі, простая запамінальная песня.

«Мая мама пачала заўважаць, што яе дачку ўсё гэта зацягвае, і сказала: «Тое, што ты зрабіла, не толькі твая заслуга. Якой ты была, такой і засталася».

Я камунікую з «дзецьмі «Еўрабачання», як нас вельмі часта называюць. Сустрэкаюся з Воляй Сацюк, якая працягвае музычную кар'еру ў Беларусі, Русланам Асланавым. Кантактую з Юрам Дзямідовічам. Ён зараз у Маскве, займаецца музыкай, удзельнічае ў конкурсах. Дарэчы, вельмі цікава, што яго паранейшаму часам успрымаюць як таго самага «чароўнага трусіка».

Як і мяне, бывае, называюць «анёлам добра».

— Калі знаёмішся з людзьмі, кажаш, што ты ўдзельнічала ў дзіцячым конкурсе?

— «Дзеці «Еўрабачання», мне здаецца, ніколі не гавораць пры знаёмстве з кімсьці аб тым, што ўдзельнічалі ў ім. Са мной бывалі сітуацыі, калі чалавек, якому стала вядома аб гэтым факце, пачынаў ставіцца да мяне не вельмі добра. Іншымі словамі, не даведаўшыся пра мяне больш, адразу думаў, што я лічу сабе «зоркай». І тады вельмі хочаш даказаць адваротнае: ты звычайная, такая ж, як і ўсе астатнія дзяўчаты».

— Ці дапамагае ўдзел у «Еўрабачанні» ў жыцці?

— Безумоўна, гэта быў каласальны вопыт. Конкурс навучыў мяне трымацца, прэзентаваць сябе, заводзіць стасункі. У мяне ўнутры з'явіўся нейкі «стрыжань». Што датычыцца вучобы... Не было такога, што на нейкім іспыце мне

ставілі адзнаку толькі за тое, што я ўдзельнічала ў «Еўрабачанні». Мабыць, таму, што Інстытут журналістыкі БДУ прыцягвае шмат таленавітых людзей. І тут нікога не здзівіць тым, што хтосьці дзесьці спявае ці ўдзельнічае ў нейкіх конкурсах.

Але вось, напрыклад, мой вопыт быў вельмі карысны для БДУ, калі мне прапанавалі паўдзельнічаць у міжнародным песенным конкурсе сярод моладзі «Youthvision» у Азербайджане. Там мы прадстаўлялі журы не ўласных кампазіцыяў, а каверы.

— Што наконт «зорнай хваробы»? Ці была яна ў цябе?

— Была (смяецца), але яе вельмі хутка адбілі. Я толькі вярнулася з «Еўрабачання», мяне сустрэкалі ўсёй школай, я праз дзень дала інтэрв'ю, бывала на прыёмах. Мая мама пачала заўважаць, што яе дачку ўсё гэта зацягвае, і сказала: «Тое, што ты зрабіла, не толькі твая заслуга. Якой ты была, такой і засталася».

Яна сказала гэта вельмі спакойна, але яе словы вельмі балюча ўдарылі. І я сапраўды зразумела: так, я чাগосці дасягнула, але не маю права лічыць сябе «каралевай».

— Кім бачыш сябе праз 10 гадоў?

— У «Белтэлерадыёкампаніі». Але не вядучай навін, а, напрыклад, асістэнтам прадзюсара. Мне падабаецца прыдумляць новыя праекты, займацца іх арганізацыяй. Яшчэ праз 10 гадоў я бачу сябе мамай.

— Як адпачываеш ад заняткаў ва ўніверсітэце і сцэны?

— Так выйшла, што свой вольны час я часцей за ўсё праводжу ва ўніверсітэце. З сябрамі і калегамі мы працуем над новымі праектамі. Так адпачываю і атрымліваю ад гэтага задавальненне, нават калі прыходжу дадому ў 23.57.

Яшчэ я люблю чытаць. Доўга, удумліва, штосьці адзначаць для сябе. Адна з апошніх кніг, якую я прачытала, — «Мастацтва кахаць» Эрыха Фрома.

Люблю глядзець фільмы і серыялы, хаджу з сябрамі на выстаўкі ў Нацыянальны мастацкі музей. Але доўга так праводзіць час усё роўна не магу. Калі ў мяне канікулы, ужо праз тры-чатыры дні я зноў хачу працаваць, ладзіць праекты, сустракацца і знаёміцца з людзьмі.

— У 2018 годзе Беларусь зноў прыме ў сябе дзіцячы конкурс...

— Гэта вельмі крута! Я была вельмі рада, калі даведлася пра тое. У Беларусі ёсць прафесійная крэатыўная каманда, якая да драбнючкіх тонкасцяў прадумае ўвесь конкурс. У 2011 годзе шведскія апэратары і менеджары дзіцячага «Еўрабачання» з цяплом успаміналі арганізацыю конкурсу ў Беларусі годам раней. Таму што ўсё было зроблена на вышэйшым узроўні. Для нашай краіны гэта перш за ўсё выдатны піяр. А яшчэ вопыт для ўсіх, хто ўдзельнічае ў арганізацыі і ў асвятленні падзеі.

Ганна БАГІНО. bahino@vziazda.by.

ЧЫРВОНКА
ЧЫРВОНАЯ ЗМЕНА

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12

ад 19 лютага 2009 года выдана

Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Заснавальнікі газеты —

рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»,
грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».

Дырэктар — галоўны рэдактар

СУХАРУКАЎ Павел Якаўлевіч.

Адказныя за выпуск: рэдактар аддзела

Надзея НИКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.

Выдавец — рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».

Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 287 17 41.

e-mail: info@vziazda.by

Газета адрукавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве

«Выдавецтва «Беларускі Дом друку».

ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009.

220013, г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.

Тыраж 20.008.

Нумар падпісаны ў 19.30 06.12.2017 г.